

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120201326
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120201326.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcov: 1/ C., 2/ V., proti žalovanej: X., o zaplatenie 4.036,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovane proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. júna 2021, č.k. 20Csp/7/2020-139, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - vo vyhovujúcom výroku I. a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovia 1/, 2/ **m a j ú** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 4.036,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.036,88 Eur od 05.03.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia 1/, 2/ majú proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa domáhali proti žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4.036,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.036,88 Eur odo dňa, kedy bola žalovanej doručená žaloba až do zaplatenia. Dôvodili, že ako spotrebiteľia uzavreli so žalovanou ako dodávateľom dňa 26.10.2012 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžičku“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX. Zistili, že v zmluve uvedená RPMN aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musia zaplatiť je nesprávny, nie je v nich zahrnuté poistné. Zmluva o úvere bola vopred pripravená žalovanou, žalobcovia nemohli ovplyvniť jej obsah, nemali možnosť odmietnuť uzavretie ďalšieho právneho vzťahu - poistného, ktorý bol do zmluvy včlenený. Ak by tak žalobcovia urobili, úver by im nebol poskytnutý. Na možnosť uzatvoriť zmluvu bez poistného žalobcov nikto neupozornil. Následkom toho je, že úver poskytnutý na základe predmetnej úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov a povinnosťou žalobcov bolo vrátiť len poskytnuté finančné prostriedky. Z predloženého prehľadu úhrad v tabuľkovej forme vyplýva, že žalobcom bola poskytnutá na úver suma 10.770 Eur, k 15.1.2020 žalobcovia žalovanému ako veriteľovi zaplatili sumu 14.806,88 Eur, pričom prvý krát bolo nad istinu platené dňa 15.2.2018, a bezdôvodné obohatenie tak predstavuje sumu 4.036,88 Eur (14.806,88 Eur - 10.770 Eur). Žalovaná žiadala žalobu zamietol ako nedôvodnú. RPMN bola v zmluve o úvere uvedená v správnej výške. Poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere je v tomto prípade fakultatívne, t.j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia - dané vyplýva zo zmluvy o úvere v časti Pristúpenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať flexipôžičku (je tam hneď v úvode vyslovene

uvedené, že poistenie nie je povinné), taktiež z formulára so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere (ktorý predložil žalobca, kde sa výslovne uvádza: Na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa musí uzavrieť - poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru - NIE - ďalšie zmluvy o doplnkovej službe - NIE), prípadne aj z Informácií finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu (z ktorého vyplýva požiadavka klienta a nie veriteľa na dojednanie tohto poistenia). Poistenie schopnosti splácať úver nebolo povinné a žalobca ho mohol odmietnuť. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správne zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN - podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.. Spor bol prejednaný podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v neprítomnosti žalovanej, ktorá s tým súhlasila, v konaní ju zastupoval jej právny zástupca. Strany boli na pojednávanie riadne a včas predvolané, o odročenie pojednávania nežiadali. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 497 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1 - 4 Obč. zákonníka, § 451 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 456 Obč. zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, i/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, s odkazom na ktoré dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa 1/ ako dlžník, žalobca 2/ ako spoludlžník uzavreli dňa 26.10.2012 so žalovanou ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere s dohodnutou výškou bezúčelového úveru 10.770,- Eur. Posúdil, že na uvedenú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj zákon č. 129/2010 Z.z.. Zároveň ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu nespochybňovala ani žalovaná. Súčasťou textu zmluvy o úvere boli aj ustanovenia bodu 8 o prístupení žalobkyne k poisteniu schopnosti splácať flexipôžičku so základným balíkom teda poistenia pre prípad pracovnej neschopnosti, invalidity a smrti, na základe ktorého žalobkyňa pristúpila k poisteniu podľa rámcovej poistnej zmluvy uzatvorenej medzi X. ako poistníkom a Poistovňou N. ako poisťovateľom. Výška mesačného poistného bola uvedená v zmluve o úvere a ostatné náležitosti poistenia (poistné obdobie, začiatok a koniec poistenia, spôsob výpočtu poistného, spôsob výpočtu poistného plnenia a ďalšie) sú obsiahnuté vo všeobecných poistných podmienkach pre poistenie schopnosti splácať splátky flexipôžičky, ako aj v rámcovej poistnej zmluve zo dňa 22.10.2010, na ktoré zmluvné dokumenty odkazuje zmluva o úvere. Pre prípad, že nastane poistná udalosť (pracovná neschopnosť, invalidita, smrť žalobkyne), v dôsledku ktorej nebude žalobkyňa schopná splácať splátky úveru, poisťovateľ sa v čl. 11 bodu 11.1. rámcovej poistnej zmluvy zaviazal, že poskytne poistné plnenie (neuhradené splátky úveru) priamo na účet žalovanej ako poistníka po splnení tam uvedených podmienok. Žalobcovia zmluvu o úvere zahŕňajúcu aj prístupenie k poisteniu podpísali, čím prejavili vôľu byť viazaní aj zmluvnými ustanoveniami o poistení schopnosti splácať flexipôžičku a bola splnená podmienka písomnej formy právneho úkonu. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že v zmluve je uvedená v nesprávnej výške celková čiastka, ktorú musí zaplatiť spotrebiteľ podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona č. 129/2010 Z.z.. Tento údaj je uvedený vo výške 19.145,21 Eur, hoci správna výška celkovej čiastky k zaplateniu je 20.191,20 Eur, keďže podľa zmluvy mali žalobcovia zaplatiť žalovanému ako veriteľovi 120 mesačných splátok po 168,26 Eur. Žalobcovia tvrdili, že museli zmluvu o úvere podpísať aj s ustanoveniami upravujúcimi poistenie schopnosti splácať úver, z čoho im vyplývala povinnosťou platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver. Nemali možnosť odmietnuť poistný právny vzťah, ktorý bol do úverovej zmluvy včlenený. Ak by s poistením nesúhlasili, úver by im nebol poskytnutý. Týmto tvrdeniam žalobcov zodpovedá text zmluvy, ktorý je vopred naformulovaný žalovanou ako dodávateľom, pričom v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení schopnosti splácať úver, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia schopnosti splácať úver. V zmluve nie je totiž uvedená možnosť odmietnuť poistenie úveru. Žalobcovia nemali možnosť poistenie odmietnuť, napr. zaškrtnutím políčka „odmietam poistenie“. Žalobcovia nemohli ovplyvniť obsah tohto zmluvného ustanovenia. Mohli len úverovú zmluvu vrátane naoktrojovaného poistenia prijať, alebo ju nepodpísať. Žalovaná svoje tvrdenie, že poistenie úveru nepredstavovalo podmienku poskytnutia úveru nepreukázala. Tvrdenia žalovanej, že sa jednalo o fakultatívne poistenie nepreukazuje ani ustanovenie v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého sa na získanie spotrebiteľského úveru nemusí uzavrieť poistenie ani iná doplnková služba. Možnosť voľby úveru bez poistenia nevyplýva ani z listiny Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu, v ktorej je uvedená požiadavka klienta o zabezpečenie splácania úveru z poistenia v prípade smrti, trvalej invalidity, práceneschopnosti, pretože text listiny vopred pripravil zamestnanec žalovanej a navodzuje dojem, že žalobkyňa žiadala o poistenie. Skutočnosť, že podmieňovanie poskytnutia úveru uzavretím aj poistnej

zmluvy nevyplýva zo zmluvných dokumentov neznamená, že v čase uzavretia zmluvy o úvere dodávateľ nevyžadoval od žalobcov uzavretie aj ďalšej doplnkovej (poistnej) zmluvy. Ide o otázku skutkovú, kedy súd musí skúmať aj okolnosti, za ktorých bola spotrebiteľská zmluva uzavretá so žalobcami, ktorí mali postavenie spotrebiteľov a vstupovali do zmluvného vzťahu ako slabšia zmluvná strana, na rozdiel od dodávateľa, ktorý ako podnikateľ má skúsenosti v poskytovaní úverov a vyžaduje sa od neho odborná starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľom. Z výsluchu žalobcov vyplynulo, že žalobcovia vôbec nežiadali o poistenie úveru. Podľa tvrdenia žalobkyne, pracovníčka banky žalobcom dala na podpis zmluvné dokumenty bez toho, aby ich oboznámila aspoň s podstatným obsahom týchto listín. Žalobcovia uviedli, že ich pracovníčka banky nevyzvala na prečítanie si dokumentov, pričom žalobcovia dôverovali pracovníčke banky. Žalobcovia uvádzali, že v čase dojednávania úveru a podpisu úverovej zmluvy nemali záujem o poistenie úveru, pri uzatváraní zmluvy sa s pracovníčkou banky o poistení úveru nebavili. Žalobcovia neboli pred uzavretím úverovej zmluvy zamestnankyňou banky poučení o tom, že úver môže byť poskytnutý aj bez poistenia, neboli poučení o práve odmietnuť poistenie úveru. Tieto tvrdenia uvádzali žalobcovia konzistentne už v žalobe, teda od začiatku konania. Bez náležitého vysvetlenia zo strany žalovanej bola žalobcom predložená na podpis zmluva o úvere, ktorá obsahovala poistenie úveru s povinnosťou žalobcov platiť aj mesačný poplatok za poistenie, nenachádzal sa tam údaj o možnosti odmietnuť poistenie, a hoci žalobcovia o poistenie úveru nemali záujem, peňažné prostriedky potrebovali na kúpu auta, a preto za účelom poskytnutia úveru museli podpísať zmluvu o úvere s naoktrojovaným poistným vzťahom. Žalovaná nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by vyvrátili žalobcami tvrdené okolnosti, za akých bola zmluva o úvere žalobcami dňa 26.10.2012 podpísaná. Súd preto uveril, že k podpísaniu zmluvy žalobcami došlo za okolností ako ich uviedli žalobcovia a aj vzhľadom na znenie úverovej zmluvy, ktorá nepripúšťala možnosť poskytnutia úveru bez poistenia dospel k záveru, že žalobcovia museli podpísať zmluvu o úvere obsahujúcu aj prístupenie k poisteniu, aby im bol poskytnutý úver od žalovanej. K rovnakým záverom v obdobných právnych veciach dospel aj Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací tiež v iných obdobných veciach, na ktoré poukazuje. Žalovaná poukazovala na iné rozhodnutia, napr. uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co 121/2018 zo dňa 28.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 242/2018 zo dňa 24.10.2018 a ďalšie, ktoré posudzovali totožný bankový produkt, a podľa ktorých poskytnutie úveru nebolo podmienené poistením úveru, spotrebiteľ mohol uzavrieť úverovú zmluvu aj bez poistenia úveru, ktorá skutočnosť vyplýva z formulára štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informácie finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu, s ktorých obsahom boli spotrebiteľia oboznámení. Konajúci súd nie je týmito právnymi závermi súdov v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalovaný viazaný, pričom na základe vykonaného dokazovania v tejto veci mal súd za preukázané, že vzhľadom na obsah žalovaným vopred naformulovanej zmluvy o úvere a vzhľadom na okolnosti podpísania zmluvy o úvere žalobcami bolo v posudzovanom prípade uzavretie zmluvy o úvere podmienené uzavretím poistnej zmluvy. Žalovaná potvrdila, že náklady spojené s poistením neboli zahrnuté do výpočtu RPMN a ani do celkových nákladov spotrebiteľa. S poukazom na vyššie uvedené dôvody bolo potrebné tieto náklady spojené s poistením vo výške 8,72 Eur mesačne x 120 mesiacov v zmysle § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľov spojených so spotrebiteľským úverom a zohľadniť ich pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a pri výpočte RPMN. Pokiaľ je základná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedená v nesprávnej nižšej sume, klamlivo to pôsobí na spotrebiteľa pri posudzovaní výhodnosti úveru o tom, že jeho záväzok je nižší. Uvedenie obligatórnej náležitosti zmluvy v nesprávnej nižšej výške má ten následok, ako keby vôbec v zmluve uvedená nebola. Ak poplatok za poistenie nebol zahrnutý do výpočtu RPMN, údaj v zmluve o úvere o tom, že RPMN je vo výške 13,58% nemôže byť správny, ale je uvedený v nižšej výške bez zohľadnenia poistného, čo je na neprospech spotrebiteľa. Podľa výpočtu realizovaného pomocou internetovej kalkulačky na výpočet RPMN na internetovej stránke fininfo.sk (portál finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR) je v danom prípade pri výške splátky 168,26 Eur a počte splátok 120 správna výška RPMN 15,07%. RPMN je pre spotrebiteľa dôležitý údaj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru v porovnaní s inými úvermi poskytovanými inými veriteľmi. Obidva údaje sú podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a musia byť uvedené v správnej výške, pretože tieto náležitosti zmluvy primárne umožňujú spotrebiteľovi poznať rozsah záväzku spotrebiteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C- 42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., ca Klára Bíroovej v rámci výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS konštatoval, že v prípade, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebude uvedená

podstatná náležitosť, absencia ktorej môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, treba zmluvu považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov. Súd ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinné v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhodnotil tak, že zákon sankcionuje úver tým, že je bezúročný a bez poplatkov vtedy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme neobsahuje náležitosti stanovené v § 9 zákona. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z podstatných náležitostí vymenovaných v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje, úver je bez úrokov a poplatkov. Absencia celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve o úvere a uvedenie RPMN v zmluve o úvere v nesprávnej výške na neprospech spotrebiteľa majú podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ Zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pretože sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, boli žalobcovia povinní zaplatiť žalovanej na základe zmluvy o úvere len sumu čerpaných peňažných prostriedkov, t.j. čiastku istiny 10.770 eur. Preto plnenia, ktoré žalovaná prijala od žalobcov nad rozsah istiny čerpaných peňažných prostriedkov je plnením bez právneho dôvodu, získal majetkový prospech na úkor žalobcov a žalobcovia majú nárok na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2, § 456 Občianskeho zákonníka voči žalovanej, ich nárok bol teda dôvodne uplatnený. Žalobcom boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 10.770 Eur, pričom žalobcovia uvádzali, že veriteľovi titulom úveru uhradili sumu 14.806,88 Eur, ktoré tvrdenia žalovaná nepoprela, a preto ich súd podľa § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné. Vykonanie úhrad v uvedenom rozsahu vyplýva aj z predložených výkazov o úhradách a exportov pohybov na účte. Keď prijala žalovaná od žalobcov plnenie v sume 4.036,88 Eur nad rámec istiny (úhrady žalobcov v sume 14.806,88 Eur - suma vyplatenej istiny úveru 10.770 Eur), ide o plnenie bez právneho dôvodu a je povinná žalobcom toto plnenie vydať v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia majú proti žalovanej nárok aj na zákonnú sankciu úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bol žalovaný v omeškanií so splnením celého peňažného dlhu. Tento nárok vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. V prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon neurčuje moment, kedy sa povinná osoba dostane do omeškania s povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenej osobe. Preto treba vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobcovia netvrdili, žeby žalovanej pred podaním žaloby na súd zaslali výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žiadali priznať úrok z omeškania odo dňa doručenia žaloby žalovanej. Žaloba totižto obsahuje výzvu na plnenie. S poukazom na ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa však žalovaná mohla dostať do omeškania s plnením dlhu až prvý deň po tom, ako ju žalobcovia vyzvali na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa doručky v spise bola žaloba žalovanej doručená dňa 4.3.2020, a až nasledujúceho dňa sa žalovaná dostala do omeškania. Preto súd priznal žalobcom zákonný úrok z omeškania až odo dňa 5.3.2020 do zaplatenia a žalobu čo do úroku z omeškania za deň 4.3.2020 nevyhodnotil ako dôvodnú (§ 517 ods. 2 OZ). Súd po vykonanom dokazovaní žalobe o zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 4.036,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.036,88 Eur od 05.03.2020 do zaplatenia výrokom I. vyhovel, a vo zvyšku žalobu o zaplatenie bezdôvodného obohatenia výrokom II. zamietol. Lehotu na plnenie súd určil do troch dní od právoplatnosti rozsudku podľa § 232 ods. 3 CSP. Súd pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania konštatoval plný úspech žalobcov, pretože nepriznaný úrok z omeškania za jeden deň je nepatrný rozsah, v akom neboli žalobcovia úspešní. Súd vzhľadom na zásadu úspechu podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP výrokom III. priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči vyhovujúcemu výroku I. a súvisiacemu výroku o trovách konania (III.), navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu rozhodnutia v napadnutých častiach tak, že žaloba bude aj v tomto rozsahu zamietnutá a žalovanej bude priznaná plná náhrada trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) namietala nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o nesprávne v zmluve uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy, a to celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a tiež nesprávne RPMN, a to s poukazom na to, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, avšak len vtedy, ak spotrebiteľ musí takúto doplnkovú službu prijať, aby

získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalovaná nerozporuje skutočnosť, že poistenie v okolnostiach posudzovanej veci nebolo započítané do celkových nákladov, ani použité pre výpočet RPMN, bolo tomu však z dôvodu, že možnosť uzatvorenia poistnej zmluvy bola fakultatívna. Nesúhlasí so záverom súdu, že žalobcovia nemali možnosť poistenie odmietnuť, príkladmo zaškrknutím políčka odmietam poistenie, keďže sa súd nevysporiadal s tým, že proces uzatvárania zmluvy neprebíha len predložením zmluvy o úvere, ale pred uzavretím zmluvy strany spolu rokojú, veriteľ informuje spotrebiteľa o možnosti úver poistiť a predloží mu formulár Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednaniu poistenia, ktorým je podrobne informovaný o možnosti úver poistiť a je len na vôli spotrebiteľa ako sa podľa toho zariadi. Žalovaná nerozporuje, že pokiaľ ide o dokument Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poistenia, tento pripravila a nie je dôvod ho spochybňovať, keďže spotrebiteľ súhlas s ním prejavil osobitným podpisom v jeho závere. Preto poistenie schopnosti splácať úver bola v tomto prípade fakultatívna a nie povinná, čo vyplýva z informácií finančného sprostredkovateľa k dojednaniu poistenia, z formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, zo zmluvy o úvere v časti Pristúpenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať flexipôžičku, kde je výslovne uvedené, že vo vzťahu k uvedeným podmienkam poistenia spotrebiteľ tieto prijíma a požaduje. Z uvedených dôvodov preto ani nebolo potrebné, aby poistné do výpočtu celkových nákladov, a teda ani RPMN zahrnuté bolo. Nepochopiteľné sa odvolateľke zdá, že súd prvej inštancie na jednej strane uvádza, že rozhodnutiami súdov, na ktoré odkazovala žalovaná, nie je, pokiaľ ide o závery o fakultatívnom poistení, viazaná, na druhej strane poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, ktoré sú v jeho prospech. Zároveň poukazuje na rozhodnutie OS Trenčín pod sp. zn. 21Csp/19/2019, zatiaľ neprávoplatne skončenej veci, kde pri identickom bankovom produkte bolo konštatované, že žalovaná ako dodávateľ preukázala, že dohodnutie poistného nebolo v prípade tam identifikovaných zmlúv podmienkou poskytnutia úveru, ale išlo o individuálne dohodnutú dodatkovú službu. V okolnostiach, keď sa preukázalo, že veriteľ mal pripravené dve verzie úverovej zmluvy, jednu s poistením a jednu bez poistenia. Tiež identicky ako pred súdom prvej inštancie poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích súdov, týkajúce sa danej problematiky. Pokiaľ súd v odôvodnení uvádza, že pracovníčka banky žalobcom dala na podpis zmluvné dokumenty bez toho, aby ich oboznámila s podstatným obsahom listín, pracovníčka banky ich nevyzvala na prečítanie dokumentov, žalobcovia dôverovali pracovníčke banky, poukazuje na definíciu subjektov spotrebiteľskej ochrany, na správanie tzv. priemerného spotrebiteľa, na to, že tento síce má byť primerane správne informovaný, ale tiež všímavý a obozretný. Takýto tzv. priemerný spotrebiteľ v judikatúre Súdneho dvora EÚ je len osoba kritická v jej správaní sa na trhu a osoba, ktorá sa sama informuje o kvalite aj cene tovarov a ktorá sa správa suverénne ekonomicky. Ani európske, ani vnútroštátne predpisy nechránia spotrebiteľa, ktorý bol a zostal neinformovaný v dôsledku svojej nevšímavosti, prípadne neobozretnosti, alebo až ľahostajnosti či ľahkomyselnosti. Podľa jej názoru z vykonaného dokazovania vyplynulo, že práve žalobcovia spadajú do kategórie neinformovaných spotrebiteľov, ktorí v čase uzavierania zmluvy neboli ani len priemerne všímavými a obozretnými, keď ich nezaujímalo, aké záväzky by na seba mali prevziať podpisom predloženého návrhu zmluvy, a to napriek neexistencii žiadnej objektívnej a už vôbec nie vážnej prekážky. V súlade s legitímnym očakávaním žalovanej ako poskytovateľa produktu je očakávať, že si spotrebiteľ predloženú zmluvu minimálne prečíta, v opačnom prípade musí niesť za to zodpovednosť. Ochrana spotrebiteľa nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti a musí mať svoje medze. Poukazuje pritom na rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 10Co/55/2020.

4. Žalobcovia 1/, 2/, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, k podanému odvolaniu navrhujú rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. K jednotlivým námietkam žalovanej uvádzajú, že pokiaľ ide o proces pred uzatvorením predmetnej úverovej zmluvy, tento žalobcovia opísali už na pojednávaní dňa 18.06.2021, kde zhodne uviedli, že zamestnankyňa žalovanej im žiadne informácie ohľadom poskytovaného úveru nepodala, neriešila poistenie a ani im nedala príležitosť na prečítanie zmluvy a príslušných dokumentov. Žalovaná nepreukázala súdu, že by pred uzavretím zmluvy o úvere spotrebiteľa v súčinnosti so zamestnancom veriteľa vyplnili v internom systéme žalovanej žiadosť o poskytnutie úveru. Predložila len žiadosť o flexipôžičku, kde sú uvedené základné údaje o žiadateľovi a spoludlžníkovi, pričom pri žiadateľovi, teda žalobcovi 1/ sa uvádza v položke poistenie - bez poistenia. Žalovaná tiež nepreukázala, že informovala spotrebiteľa o možnosti úver poistiť. Nepredložila ani v odvolaní spomínaný formulár, a to Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednaniu poistenia, ktorým je podrobne informovaný o možnosti úver poistiť. Predložila len Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých nie je ani zmienka o poistení. Tvrdenie žalovanej, že výsledkom posúdenia žiadosti o poskytnutie úveru je následne dokument Oznámenie o splnení, je

irelevantný, nakoľko o tejto kontraktáčnej fáze žiadateľ o úver nemá poznatky až do vyjadrenia veriteľa o schválení resp. neschválení úveru. Zmluva, ako aj informácia, boli podpísané v jeden deň a žalobcovia rozhodne nemali dostatok času na to, aby si ju v pokoji a dostatočnom predstihu mohli prečítať, a teda je výlučne iluzórne, aby v okamihu podpisu zmluvy mal dlžník dostatok času na pochopenie obsahu predtlačенých listín. Žalobcovia zhodne uviedli, že potom, ako zamestnankyňa banky vytlačila zmluvnú dokumentáciu k úverovej zmluve, na prečítanie im tieto dokumenty nedala, len ich požiadala, aby si skontrolovali svoje údaje identifikačné, či sú v zmluve uvedené správne a následne dokumenty zanesla na podpis vedúcemu pobočky. Neoboznamovala im ústne konkrétny obsah zmluvnej dokumentácie, len povedala, že je to zmluva a podmienky k úverovej zmluve. Zmluva vôbec neinformuje o podmienkach poistenia aspoň v rozsahu minimálnych náležitostí, ktoré musí obsahovať poisťná zmluva podľa ust. § 788 ods. 2 OZ. Veriteľ sa navyše dopustil klamlivej obchodnej praktiky podľa § 8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Zároveň poisťovňu, v ktorej bude spotrebiteľ poistený, vyberá veriteľ. Ide o hrubo nevyvážené podmienky vo vzťahu k spotrebiteľovi, nereflektujúce na spotrebiteľa, ale výhradne na záujem dodávateľa na uzavretí poisťnej zmluvy v prospech jeho zmluvného partnera a ich konštrukcia je jasným príkladom toho, ako banka u priemerného a neznaleho spotrebiteľa dosiahne viazanosť zmluvou, o ktorej uzavretie tento vôbec nemusí mať záujem. Predmetné ustanovenia zakladajú hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Akákoľvek zmluvná podmienka, ktorá vychádza z vopred prezumovaného súhlasu spotrebiteľa, je vychádzajúca aj z § 44 ods. 1 in fine OZ podmienkou neprijateľnou. Poisťnú zmluvu, ako aj zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby, žalobcovia museli uzavrieť, nakoľko poistenie bolo vopred predformulované v zmluve, a teda ťažko možno očakávať, že by po nesúhlase žalobcov s uzavretím poisťnej zmluvy im bol predložený nový formulár, kde by poisťná zmluva včlenená nebola. Pokiaľ veriteľ mal skutočný záujem uzavrieť poisťnú zmluvu tak, aby nevznikli pochybnosti o dobrovoľnosti jej uzatvorenia, nič mu nebránilo žalobcom predložiť dve verzie úverovej zmluvy, jednu s poistením a druhú bez, čo však neučinil. Samotný žalobca vo svojich všeobecných podmienkach pre poistenie schopnosti splácať splátky v čl. 3 v bode 1 uvádza, že poisťná zmluva a všetky dodatky a zmeny poisťnej zmluvy musia mať písomnú formu. V uvedenom článku v bode 3 sa uvádza, že poisťník aj poistený sú povinní odpovedať pravdivo a úplne na všetky otázky poisťovateľa týkajúce sa poistenia. Už len z tohto je jasné, že žalovaná povinnosť nevykonala a nie je preto relevantné poukazovať na informovanosť dlžníka a fakultatívnosť dojednaní. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na doposiaľ neprávoplatný rozsudok OS Trenčín sp. zn. 21Csp/19/2019, tak žalobcovia poukazujú na rozsudok KS Košice sp. zn.9Co/334/2019 zo dňa 21.10.2020 a ďalšie, ktoré práve sú založené na identických záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v posudzovanej veci. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na definíciu priemerného spotrebiteľa a nemožnosťou pri jeho ľahkomyselnom konaní poskytnúť požadovanú ochranu, poukazujú na to, že na finančnom trhu existuje veľmi silná asymetria v informáciách, praktikách, vzdelaní spotrebiteľov ako účastníkov finančného trhu voči finančným inštitúciám, ktoré na rozdiel od spotrebiteľov disponujú odbornou spôsobilosťou, vzdelaním, poskytujú širokú škálu produktov, využívajú kvalitné marketingové stratégie a nástroje a na strane dopytu existuje veľká skupina spotrebiteľov, ktorí využívajú finančné služby na osobnú spotrebu, sú ľahko ovplyvniteľní, zraniteľní, keďže ich vedomosti a znalosti o fungovaní finančného trhu nie sú dostatočné na to, aby mohli robiť kvalifikované a racionálne nezávislé rozhodnutia, a preto nemožno udržateľne z hľadiska spotrebiteľa od neho očakávať, že zvládne na konkurenčnej úrovni voči profesionálom zložitú problematiku finančných trhov. Aj z uvedených dôvodov obchodné praktiky, ktoré využívajú mnohé bankové a nebankové inštitúcie, sa považujú za klamlivé, ak je vo vzťahu k spotrebiteľovi opomenutá podstatná informácia pre neho potrebná pre to, aby sa mohol zodpovedne a pri plnej informovanosti rozhodnúť o obchodnej transakcii. V ďalšom obsiahlo poukazuje na ochranu spotrebiteľa pred nekalými obchodnými praktikami na vnútroštátnej ako i európskej úrovni.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v odvolaní dotknutých častiach vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu (vyhovujúci výrok I. a súvisiaci o trovách konania III.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani

dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti (zamietajúcej - výrok II.) nepreskúmaval, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

7. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia po zistení, že v úverovej zmluve v ktorej má pôvod uplatnený nárok, absentuje (resp. nie sú uvedené správne) obligatórne náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a to pod písm. j) údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho je úver bez úrokov a bez poplatkov, ktorý nedostatok podľa jeho zistenia má pôvod v tom, že pre ich výpočet nepoužila žalovaná splátky poisťného napriek tomu, že nešlo o fakultatívnu doplnkovú službu, ale službu spotrebiteľovi vnútenú, čím tieto poplatky neboli diskvalifikované z povinnosti dodávateľa do výpočtu uvedených údajov ich použiť, a keďže žalobca na úver zaplatil viac, ako bol povinný, jeho plnenia nad rámec istiny, posúdiac ich ako bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, túto zaviazal súd prvej inštancie žalobcovi vydať.

8. Žalovaná odvolaním namietala nesprávnosť skutkových a právnych záverov na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a ich existenciu tiež odvolateľka ani netvrdila.

10. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalovaná namietala nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje vyhovujúce rozhodnutie, čím uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

11. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver predovšetkým o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu, v ktorom má pôvod uplatnený nárok na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva a obligatórne skúmajúc povinné náležitosti zmluvy o úvere vo svetle ust. § 9 ods. 2 ZoSpÚ, dospel k správne mu záveru o dôvodnosti žaloby v rozsahu jej vyhovujúcej časti. Za správny odvolací súd považuje tiež jeho záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 26.10.2012, ďalej len „ZoSpÚ“) pre

absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSpÚ - nesprávna výška RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) pre nezahrnutie poistného do týchto údajov, dôsledkom čoho má žalovaná nárok len na vrátenie istiny (10.770,- eur), bez úrokov a poplatkov a keďže žalobcovia na úver zaplatili 14.806,88 eur ako plnenie bez právneho dôvodu, je povinná žalovaná im rozdiel vydať (4.036,88 eur) titulom bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 v spojení s § 456 Občianskeho zákonníka). Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď žalobcom ako prakticky plne úspešným (nepriznanie úroku len za jeden deň) priznal nárok voči žalovanej na ich náhradu v rozsahu 100% (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež obsahlo, podrobne a precízne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval všetky skutkové a právne závery v rozhodnutí obsiahnuté a stranám z neho známe.

14. So všetkými ťažiskovými námietkami žalovanej sa dostatočne a správne už vysporiadal súd prvej inštancie. Nad rámec toho vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej, dodáva odvolací súd nasledovné:

15. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa ako dlžník a žalobca 2/ ako spoludlžník uzatvorili dňa 26.10.2012 so žalovanou ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere s dohodnutou výškou bezúčelového úveru 10.770,- eur. Súčasťou textu zmluvy o úvere boli aj ustanovenia bodu 8 o prístupení žalobcov k poisteniu schopnosti splácať flexipôžičku so základným balíkom poistenia pre prípad pracovnej neschopnosti, invalidity a smrti, na základe čoho žalobkyňa pristúpila k poisteniu podľa rámcovej poistnej zmluvy uzatvorenej medzi X. ako poistníkom a poisťovňou N. ako poisťovateľom. Výška mesačného poistenia je uvedená priamo v zmluve a ostatné náležitosti poistenia ako poistné obdobie, začiatok a koniec poistenia, spôsob jeho výpočtu ako aj spôsob výpočtu poistného plnenia, sú obsiahnuté vo všeobecných poistných podmienkach pre poistenie schopnosti splácať splátky flexipôžičky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje. V zmluve, pokiaľ ide o údaj celkovej čiastky, ktorú musí zaplatiť spotrebiteľ podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSpÚ, je tento uvedený vo výške 19.145,21 eur (výška celkovej čiastky k zaplaceniu je však 20.191,20 eur, 120 mesačných splátok á 168,26 eur). Žalobcovia tvrdili, že zmluvu museli podpísať aj s ustanoveniami upravujúcimi poistenie schopnosti splácať úver, z čoho im vyplývala aj povinnosť splatiť splátky poistného. Podľa tvrdenia žalobkyne pracovníčka banky žalobcom dala na podpis zmluvné dokumenty bez toho, aby ich oboznámila s podstatným obsahom týchto listín, nevyzvala ich na prečítanie dokumentov, žalobcovia jej dôverovali. Nemali záujem o poistenie úveru a konkrétne o poistenie úveru ako ani o tom, že je súčasťou ich platobných povinností, sa vôbec nebavili ani neboli zo strany pracovníčky žalovanej oboznámení o tom, že úver im môže byť poskytnutý bez poistenia a tiež o práve odmietnuť poistenie úveru. Náklady na poistné predstavovali poplatok 8,72 eur mesačne x 120 mesiacov.

16. Žalovaná nerozporovala tvrdenie žalobcov, že vyčerpali úver vo výške 10.770,- eur ani to, že po vyčerpaní úveru uhradili na istinu a úrok celkovo sumu 14.806,88 eur. Žalovaná tiež nerozporovala, že do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedenej v zmluve nie sú zahrnuté náklady na poistné, rovnako tieto neboli použité ani pre výpočet RPMN.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b/ je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

23. Nemožno pochybovať (a nespochybnuje to v odvolaní ani samotná žalovaná) o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ, založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanej, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offo prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z.z.), vo vzťahu k § 9 zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľ musí byť jednoznačným spôsobom informovaný o tom, akú celkovú čiastku na úvere zaplatí), údaj o správnej výške splátky a tiež RPMN. Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

24. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 26.10.2012, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda do 31. 12. 2012. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené pod písm. a) až k), r) a y) obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a tiež ak je v zmluve uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa podľa § 11 ods. 1 písm. b/. Takouto obligatórnou náležitosťou v zmysle písm. j/, je tiež neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorej absenciu ako podstatnej náležitosti v dotknutej zmluve o úvere považoval súd za rozhodujúcu skutočnosť (a na ňu tiež v nadväznosti nesprávne uvedenú RPMN) pre záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Nemožno pochybovať, že sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej mu zo zákona 129/2010 Z.z. je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu, a je naplnená prvá podmienka podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSpÚ, z dôvodu, že neobsahuje ktorúkoľvek z náležitostí podľa § 9 ods. 2, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súdnou praxou akceptovaný výklad tohto ustanovenia jednoznačne smeruje k tomu (z hľadiska objasnenia významu právnych noriem), že týmto ustanovením chcel

zákonodarca postihnúť skutočnosť absencie určitých obsahových náležitostí špecifickým následkom v podobe toho, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to pri každom porušení uvedenom v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý výklad z hľadiska sledovaného cieľa vyplýva aj z neskorších noviel tohto zákona.

25. Za správny odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve nezodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy je zrejmé, že predmetná zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím nadväzne nie je správny ani údaj o výške RPMN uvedený v zmluve, ktorého nesprávnosť má rovnaké dôsledky, ako keby tento údaj v zmluve absentoval úplne.

27. Nedôvodne žalovaná namieta, že poistné do celkových nákladov zahrnuté byť nemuselo (následne ani použité pre výpočet RPMN) tvrdiac, že bolo dobrovoľné. Faktom je, vychádzajúc z platnej právnej úpravy, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové, či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom, pričom tomu tak nemusí byť iba v prípade, ak ide o doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru, alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. O tento prípad v okolnostiach posudzovanej veci však zjavne nešlo. Z dokazovania totiž nevyplývalo, že poistenie schopnosti splácať úver v prípade žalobcov by bolo dobrovoľnou doplnkovou službou, ktorú by si títo zvolili dobrovoľne, ale službou, ktorá bola podmienkou získania úveru žalobcami, z ktorého dôvodu nemožno pochybovať, že povinnosťou veriteľa bolo, aby aj náklady na úhradu poistného zahrnul do údaju o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom a samozrejme ju premietol následne aj do premenných na výpočet RPMN. V danom prípade predovšetkým je zjavné, že text o poistení je zakomponovaný do predformulovaného textu samotnej zmluvy a teda niet dôvod mať vážnejšie pochybnosti o tom, že táto konkrétna zmluva uzatvorená so žalobcami, by vôbec predpokladala odmietnutie poistenia ako takého. Je to práve dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný preto postupovať s odbornou starostlivosťou a nesie plnú zodpovednosť za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. Žalobcovia tvrdili, že museli zmluvu o úvere podpísať aj s ustanoveniami upravujúcimi poistenie schopnosti splácať úver, z čoho im vyplývala povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver a faktom je, že žalovanou zvolená konštrukcia zmluvy je taká, že z nej nevyplýva reálna možnosť žalobcov ako spotrebiteľa odmietnuť poistný právny vzťah, pretože tento je do úverovej zmluvy priamo včlenený a ich tvrdeniu o tom, že nemali možnosť odmietnuť tento poistný právny vzťah za týchto okolností zodpovedá jednoznačne aj text zmluvy, ktorý bol vopred naformulovaný žalovanou ako dodávateľom, keď zmluva samotná, vychádzajúc z jej predformulovaného textu, vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia schopnosti splácať úver, príkladmo zaškrtnutím políčka „odmietam poistenie“. Nemožno preto bez ďalšieho prijať záver, že žalobcovia reálne mohli ovplyvniť obsah tohto zmluvného ustanovenia, ale obsahu zmluvy zodpovedá len taká interpretácia, že žalobcovia mohli úverovú zmluvu vrátane naoktrojovaného poistenia len prijať, alebo ju nepodpísať. Žalovaná svoje tvrdenie, že poistenie úveru nepredstavovalo podmienku poskytnutia úveru zodpovedajúcim spôsobom nepreukázala. V prospech jej tvrdenia, že sa jednalo o fakultatívne poistenie, nesvedčí tak obsah samotnej zmluvy, ako ani obchodných podmienok, na ktoré sa odvoláva a v konečnom dôsledku ani štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorých, ako v odvolacom konaní tvrdí, na získanie spotrebiteľského úveru nemuselo byť uzatvorené poistenie ani doplnková služba, a tzv. informáciu finančného sprostredkovateľa na ktoré sa tiež v odvolaní odvoláva. Nebolo preukázané, že v čase uzavretia zmluvy o úvere žalovaná ako dodávateľ napriek obsahu sprievodných dokumentov od žalobcov uzavretie ďalšej doplnkovej (poistnej) zmluvy nevyžadovala. Súd prvej inštancie správne uvádza, že ide o otázku skutkovú, ktorú je potrebné skúmať spolu s okolnosťami, za ktorých bola zmluva uzavretá so žalobcami ako spotrebiteľom (ktorí na rozdiel od dodávateľa sú v postavení slabšej strany), od ktorého dodávateľa jednoznačne zákon vyžaduje odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi. Z výsluchu žalobcov jednoznačne vyplývalo, že títo poistenie nežiadali, o toto záujem nemali, žalobca nepreukázal, že by pred uzavretím úverovej zmluvy boli príslušným zamestnancom banky poučení o tom, že úver môže byť poskytnutý aj bez poistenia, neboli poučení o práve odmietnuť poistenie úveru, v samotnom texte zmluvy takáto možnosť

voľby nebola, bolo možné si vybrať len medzi ponúkanými produktami poistenia, a teda nemožno prijať iný záver ako ten, že žalovaná bez náležitého vysvetlenia z jej strany žalobcom predložila na podpis zmluvu o úvere, ktorá obsahovala poistenie úveru s povinnosťou žalobcov platiť aj mesačný poplatok za poistenie, ktoré museli prijať v rámci zmluvy o úvere s naoktrojovaným poistným vzťahom, pričom samotná žalovaná v priebehu konania nenavrholo vykonať dôkaz, ktorým by takto žalobcami tvrdené okolnosti bolo možné udržateľne spochybniť, a preto súd prvej inštancie a v zhode s ním ani odvolací súd nemali dôvod pochybovať o tom, že žalobcovia, tak ako tvrdili, museli podpísať zmluvu o úvere, obsahujúcu pristúpenie k poisteniu preto, aby im vôbec tento úver mohol byť zo strany žalovanej poskytnutý. Z uvedeného dôvodu teda jednoznačne bolo povinnosťou žalovanej splátky poistného do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť zahrnúť, rovnako ju premietnuť aj do vstupných údajov potrebných pre výpočet RPMN a pokiaľ tak neurobila, vecnej správnosti záveru súdu prvej inštancie, že dôsledkom toho je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový nemožno nič vytknúť.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu, zvolená konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a správneho údaju o tom, koľko v skutočnosti spotrebiteľ na úver zaplatí, nielen neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti, ale je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorou sa môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k takto poskytovanej službe. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia, podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od nej ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytla spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho pravdivé a zrozumiteľné, v dôsledku čoho jeho sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v posudzovanej veci aj z tohto dôvodu namieste. Pokiaľ by úmyslom žalovanej ako poskytovateľa daného úverového produktu, bolo skutočne informovať spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzku tak, aby mal možnosť zvážiť vhodnosť takéhoto úverového produktu vrátane vnúteného poistenia a porovnať ho s inými úverovými produktmi dostupnými na trhu v danom čase, niet racionálneho, ani zákonného dôvodu pre to, aby do údaju o celkových nákladoch nebola zakomponovaná aj čiastka rovnajúca sa poistnému, pokiaľ mu zároveň neposkytla náležité vysvetlenie, či nepredložila varianty zmluvy (s poistením a bez poistenia). Významom ust. § 9 ods. 2 písm. j/ bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal jednoznačnú vedomosť o tom, aká bude výška jeho finančného zaťaženia v súvislosti s poskytnutým úverom a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý jasne a pravdivo stanovuje, aká je celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť.

29. Bez právneho významu a dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia je poukaz na zatiaľ neprávoplatné rozhodnutie OS Trenčín pod sp. zn. 21Csp/19/2019, s odkazom na ktoré v odvolaní žalovaná namieta, že pri identickom bankovom produkte súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohodnuté poistenie nebolo v prípade zmluvy 1 a 2 podmienkou poskytnutia úveru, ale išlo o individuálne dohodnutú dodatočnú službu. Je zjavné, že žalovaná pri konštruovaní svojho odvolania a poukazu na uvedené rozhodnutie nepostrehla, že vyššie uvedené závery súdu v ňou identifikovanej veci, nie sú na podmienky danej veci aplikovateľné, keďže na rozdiel od okolností v uvedenej veci, žalobcom neboli pracovníčkou banky, teda žalovanou, predložené dve zmluvy ako v danej veci, konkrétne jedna so zakomponovaným poistením a druhá bez zakomponovaného poistenia, aby tak mohli slobodne zvoliť, o ktorý produkt (teda či s poistením alebo bez neho) majú záujem. Rovnako neobstojí ani poukaz žalovanej na iné rozhodnutia odvolacích súdov, keďže týmito, ako správne uviedol tiež súd prvej inštancie, nie je viazaný a navyše, na podmienky posudzovanej veci, vzhľadom na ich individualitu, nie sú aplikovateľné vôbec.

30. V konečnom dôsledku ako plne nedôvodnú a vzhľadom k okolnostiam veci za neudržateľnú považuje odvolací súd poslednú námietku žalovanej o tom, že žalobcom ako spotrebiteľom nemožno priznať ochranu, pretože ak by aj na ich strane nedošlo k informovanosti zo strany žalovanej, bolo to len v dôsledku ich nevíťavosti, prípadne neobozretnosti, keď ako sami uvádzali, zmluvu nečítali a spoľahli sa na pracovníčku banky. Podľa jej názoru tak neboli priemerne všímavými a obozretnými v dôsledku svojej ľahostajnosti, pričom žalovaná zastáva názor, že je v súlade s jej legitímnym očakávaním ako poskytovateľa produktu, ak si spotrebiteľ predloženú zmluvu minimálne prečíta a v prípade, ak tak

neurobí, nesie za to zodpovednosť. Účelom ochrany spotrebiteľa podľa nej nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkolvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje.

31. Služby finančných inštitúcií využíva prakticky každý spotrebiteľ, pričom zložitosť finančných trhov je pre neho nereálne zvládnuť. Pre správne rozhodnutie musí tak mať dostatok informácií, aby bol spôsobilý posúdiť správnosť výberu a rozhodnutia, čo znamená, že musí byť gramotný v oblasti financií. Európska komisia venuje pozornosť oblasti ochrany spotrebiteľa aj vo finančných vzťahoch, keďže tieto služby sú oblasťou, kde je potrebný vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa. Napriek tomu je však v praxi časté, že spotrebiteľ je cieľom nečestných obchodných praktík, predovšetkým pri úverovej politike. Dokumenty EÚ sú sústredené na ochranu zraniteľných spotrebiteľov, ktorý pojem sa premietol do právneho poriadku členských krajín. V trhových vzťahoch je zraniteľným spotrebiteľom v podstate každý spotrebiteľ. Spotrebiteľ je zraniteľný, ak je obmedzený či už vlastným zdravotným stavom, alebo psychikou, ale tiež aj v prípade externej situácie, ako je prístup obchodníka poskytovateľa služieb, ktorý sa spreneverí svojej informačnej povinnosti voči spotrebiteľovi. Za nekalú obchodnú praktiku sa v zmysle zákona považuje najmä klamlivé konanie a opomenutie konania, a tiež agresívna obchodná praktika. Za nečestnú, nekalú sa považuje obchodná praktika vtedy, ak je v zásadnom rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, narušuje ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k tovarom a službe. Obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu potrebnú pre priemerného spotrebiteľa, aby sa rozhodol o obchodnej transakcii. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak dodávateľ skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, či viacvýznamovým spôsobom už spomenuté podstatné informácie alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, odborná starostlivosť sa vymedzuje ako úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti. Za priemerného spotrebiteľa sa považuje spotrebiteľ bežne informovaný okrem iného tiež aj o doplnkovej službe poisťovní, keďže jeho fakultatívna možnosť ovplyvňuje to, či bude premietnutý poplatok zaň či už do celkových nákladov, alebo do údaju o RPMN. Pokiaľ dodávateľ tak ako v podmienkach tejto veci, si túto svoju rozumnú informačnú povinnosť nesplní, a to bez ohľadu na to, či žalobcovia ako priemerní spotrebiteľia mu dávali akékoľvek doplňujúce otázky, či konali pri podpise zmluvy v dôveru v tento subjekt, ktorú opomenutím informačnej povinnosti žalovaná spreneverila, rozhodne to nemôže ísť vo výsledku na ťarchu žalobcov ako spotrebiteľov. To, že žalobcovia konali pri podpise zmluvy v dôveru v tento bankový subjekt, o to viac z hľadiska čestnosti obchodných praktík, malo pracovníčku banku viesť k tomu, aby im podrobne a zrozumiteľne vysvetlila možnosti týkajúce sa poisťného a nie taký postup, aký bol zvolený, že sa nenamáhalo žalobcov napriek zjavnej nerovnováhe medzi ňou ako zamestnankyňou žalovaného s predpokladom jej odborných znalostí pri poskytovaní finančných služieb so všetkými možnosťami týchto oboznámiť, aby vôbec žalobcovia mali vedomosť o tom, že voľba poisťného je len doplnkovou službou, nie obligatórnou náležitosťou, ale fakultatívnou možnosťou, čo však zjavne neurobila. Za týchto okolností sa potom udržateľne nemôže žalovaná odvolávať na ľahkomyselnosť žalobcov, keďže to je v prvom rade ona, ktorú zaťažuje nekalá praktika v podobe spreneverenia dôvery žalobcov ako spotrebiteľov v túto bankovú inštitúciu.

32. Na základe uvedeného preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcami a žalovanou neobsahuje pre priemerného spotrebiteľa pravdivý údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak, ako to vyžaduje citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, (ktoré závery korešpondujú so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíroovej), čo má v konečnom dôsledku jednoznačný dopad tiež na správne uvedenie RPMN, ktorá je pod vplyvom vyššie uvedenej vady, jednoznačne uvedená nesprávne, naviac v neprospech spotrebiteľa.

33. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže súd prvej inštancie tiež zistil, že žalobcovia na úver spolu čerpali sumu 10.770,- eur a zaplatili žalovanej sumu 14.806,88 eur, čo žalovaná nespochybnila, a čo pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a pri započítaní na istinu znamená, že došlo nielen k úhrade všetkých splátok istiny, ale že na strane žalovanej došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na ťarchu žalobcov vo výške rozdielu medzi čerpaním a úhradami (4.036,88 eur) z ktorého dôvodu žaloba na jeho vydanie dôvodne vyhovela a priznal žalobcom spolu s príslušným nárokovaným úrokom z

omeškania (s výnimkou jedného dňa) ako plne úspešným tiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré rozhodnutie považuje aj tejto jeho časti odvolací súd za plne správny.

34. Odvolacie námietky žalovanej tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

35. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania - výrok III.), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

36. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovia majú voči žalovanej nárok na ich náhradu vzhľadom k ich plnému úspechu v odvolacom konaní v rozsahu 100%.

37. O výške náhrady trov konania žalobcov rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).